

Krausz Gabriella, magyar születésű operaénekesnő, sz. 1840-ben, megh. 1903 október elején, Párizsban. 1860-ban a bécsi opera tagja; itt ez év november 2-án először került színre a „Bolygó hollandi”, melyben Sentát énekelte. (A címszerepet ugyancsak hazánkfia, Beck János kreálta.) A 70-es években a párizsi nagy opera ünneplte primadonnája volt. 1880-ban kinevezték a becsületrend tisztjévé.

Krausz Mihály, zeneszerző, sz. 1897 április 11-én, Pancsován. Zenei hajlamát követve, beiratkozott a Zeneakadémiára, hol Herzfeld tanár első növendéke volt. Ez időszereint Berlinben él. Munkája: „Marika”, opera 2 felv. Szövegét írta: Földes Imre. Bem. 1919 május 22. Magy Kir. Operaház. „Táncosnő”. (Lengyel Menyhért szövegére.) „Bajazzos Abenteuer”. „Pusztaliebchen”. „Yvette”, operett 3 felv. Szöv. írta: Rudolf Österreicher és Willy Sterk. Bem. 1927 nov. 18. Bécs, Wiener Burgtheater.

Krausz Soma, karénekes, 1880 febr. 1-től 1886 febr. 28-ig volt a M. Kir. Operaház énekkarának szerény tagja; ezután az énekkar tanítója volt 1898 nyaráig, mikor a berlini operához szerződött. Itt is halt meg.

Kreálás. A színész művészi munkájának a kifejezése. Annyi, mint alkotás, ábrázolás.

Krecsányi Flóra, színésznő, sz. 1857 júl. 14-én, Pesten., megh. 1930 máj. 27-én, u. o. Atyja K. János, az Athenaeum újságvállalat hivatalnokja volt. 1874-ben kezdi a pályát, Károlyi Lajosnál, Nyíregyházán, naivszerepekben. Következő igazgatója Szuper Károly, majd fivérének, K. Ignácnál működik, tőle elszerződik Miklóssy Gyulához, Bogyó Alajoshoz stb. 1907-ben ideiglenesen, 1921 ápr. 1-én végleg nyugalomba vonult. Játszott szerepei: Ottilia (Gyöngéd rokonok), A zsidó apáca (címszerep), Róza (Becsület szó), Aida (IV. László), Dalma (Bíbor és gyász), Maritta (Don Caesar de Bazan), Eszmeralda (Notre Damei toronyőr), Fanchon (Tücsök), Maritta (A csók), Dobó Katica stb.

Krecsányi Ignác, színigazgató (1844—1923). Évekkel ezelőtt, 1923-ban közölték a lapok, hogy jubileum készül. Ötvenesztendő. Magyar színigazgató ötvenesztendő munkájára emlékeznek az emberek. Nagy szó! A munkát ünneplik! Nem a gazdagságot, a hivatali méltóságot, a születést, rangot, de a munkát. Könnybe borult a szemem. Előttem állott Krecsányi Ignác, az ünnepe. Láttam szikár, egyenes alakját, magas homlokát, dús, ősz haját s a szemét, azokat a jóságos, becsületes szemeket, melyek kutatóan, de véghetetlenül megnyerően néztek reám, mikor először fogtam vele kezét. És azóta mindig látom ezeket a szemeket. A legbecsületesebb, legigazibb lélek tükrét, melyhez hasonló nagyon kevés van ebben a mai időben. De a régiekben sincs. És azóta mindig forrón tör elő szívemből az óhaj: Adj uram Isten ilyen embereket ennek a mi szerencsétlen magyar hazánkunk! A buda—temesvári színtársulat 1908-ban ünnepelte Krecsányi Ignác budai működésének huszonötödik évfordulóját. Az ünnepségre vonatkozó felhívásban utalt arra, hogy „mikor a színészpálya még nem kecsgetett kényelmes életmóddal, a tollnak egy forróvérű, tette vágyó lelkes harcosa letette a fegyvert, hogy helyébe olyan fegyvert ragadjon, mellyel kitűzött szent céljának, a magyarság terjesztésének hathatósabb diadalt szerezzen”. Az „Athenaeum” szorgalmas korrektora, később a „Fővárosi Lapok” jeles munkatársa otthagya biztos állását s kezébe vette a vidéki színigazgató vándorbotját s lelkes csapatával bejárta az országot, diadalmasan küzdve nélkülözéssel, részvétlenséggel s a vidéki színigazgatók rémével: a nemzetiséglakta vidék rideg közönyével. Küszködött, harcolt, járatlan úton vágott irtást s feltartóztathatatlannal előre törtetett a magyarság zászlójával, míg végre kitűzte a zászlót az ország szívébe: Budára! És Krecsányi Ignác kezében a koldusbot kivirágzott. Törhetetlen akaratereje, lángoló lelkesedése, tudása, művészlelke kivívta a sikert, olyan erős várat épített a német Budán a magyarságnak, mely örök dicsősége a magyar kultúrának. De nagyok és elévülhetetlenek az érdemei az igazi, szépirodalom terjesztésében is. Sohasem volt a sablonok embere. Tudott önállóan dolgozni, senkit sem utánozva. Azt vallotta, hogy a „magyar kultúra akkor